

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobkyně:

I. K., nar. X, státní příslušnost: U.
zastoupena: JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Ředitelství služby cizinecké policie
sídlím Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 8. 9. 2022, č. j. X, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce šesti měsíců, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě namítla žalobkyně, že nikdy nepracovala ve společnosti P. s.r.o., v místě pobytové kontroly byla pouze za účelem zvážení možného budoucího zaměstnání, fakticky se žádnému výkonu práce, tím méně výkonu nelegální práce, nevěnovala a nejsou dány důvody pro správní vyhoštění. Zároveň namítla, že s ohledem na válečný konflikt na území Ukrajiny nemůže vycestovat z území schengenského prostoru.
3. Podle žalobkyně si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a porušil základní zásady správního řízení. Napadené rozhodnutí by proto mělo být zrušeno.
4. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve namítl opožděnost žaloby, která podle něj byla podána na podatelnu soudu až 17. 1. 2023, zatímco lhůta pro podání žaloby uplynula dne 13. 1. 2023. Pro případ, že by dospěl soud k závěru, že žaloba je včasná, navrhl její zamítnutí, neboť žaloba je podle něj nedůvodná. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

III. Posouzení věci soudem

5. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí krajského ředitelství policie včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
6. Na prvním místě se soud zabýval včasností žaloby. Z obsahu správního spisu plyne, že žaloba byla podána poštou, nikoliv osobně na podatelnu soudu. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 3. 1. 2023. Z podacího razítka plyne, že žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 13. 1. 2023, tedy poslední den lhůty pro podání žaloby. Žaloba je proto včasná a není důvod pro její odmítnutí pro opožděnost.
7. Ve vztahu k námitkám žalobkyně je třeba předně uvést, že základním důvodem, proč dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, který se promítl do výroku jeho rozhodnutí, je fakt, že žalobkyně byla držitelkou platného víza typu „D“ vydaného Polskou republikou, což je národní dlouhodobé vízum, které ji opravňovalo k pobytu na území Polska a k pobytu na území jiných členských států unie na dobu nejdéle 90 dnů. S uvedeným vízem je spojeno oprávnění k zaměstnání, které je však omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná, tj. Polska, jinými slovy toto vízum neopravňovalo žalobkyni k výkonu zaměstnání na území České republiky. Ze správního spisu (výslechu žalobkyně) neplyne, že by žalobkyně v Polsku pracovala a byla na území ČR vyslána polským zaměstnavatelem. Tuto skutečnost v odvolání žalobkyně nespороvala.

8. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
10. Z obsahu soudního spisu ani z tvrzení žalobkyně nijak nevyplývá, že by měla na území ČR platné oprávnění k pobytu, které by ji opravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky. Žalobkyně byla sice držitelkou povolní k zaměstnání (viz níže), ale to je pouze jedna z podmínek, které musí být kumulativně splněny.
11. Jak správně poukázal správní orgán prvního stupně z aplikace § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, plyne, že občané Ukrajiny pro pobyty, jejichž účelem by byla výdělečná činnost na území České republiky, nadále vízum potřebují.
12. Žalobkyně tedy nesplnila kumulativní podmínky pro to, aby mohla vykonávat výdělečnou činnost na území ČR. Tento závěr nicméně žalobkyně nesporevala ani v žalobě s tím, že její tvrzení se opírala především o to, že na území ČR žádnou výdělečnou činnost neprovozovala. Soud se proto musel zabývat tím, zda žalobkyně na území ČR pracovala, a s ohledem na níže uvedené dospěl k závěru, že její tvrzení nejsou pravdivá.
13. Žalobkyně v žalobě v rámci námítky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci tvrdila, že v době prováděné pobytové kontroly v areálu společnosti D. H. s.r.o. dne 12. 10. 2021 nepracovala a stejně tak nezná ani společnost P. s.r.o., ve které taktéž nepracovala, a v místě kontroly se byla pouze podívat za účelem zvážení možného budoucího zaměstnání. Jelikož se žádnému výkonu práce nevěnovala, tak se nemohlo jednat o výkon nelegální práce.
14. Uvedené je ovšem v rozporu s obsahem správního spisu. Z úředního záznamu Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 12. 10. 2021 jasně plyne, že žalobkyně byla policejní hlídkou kontrolována „*při výkonu pracovní činnosti*“ spočívající v ukládání řeziva. Totéž následně žalobkyně sama potvrdila při výslechu dne 13. 10. 2021 (č. j. X) svým prohlášením, že do ČR přijela pracovat, práci jí zařizoval p. M., původně měla pracovat ve společnosti L., „*ale protože bylo třeba lidí na pilu v K., tak mě M. poslal tam.*“ Práci na pile potvrdila, uvedla, že pracovala na pile od 26. 8. 2021 bez přerušení do dne výslechu, vykonávala práce spojené s tříděním a uklízením desek.
15. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že pro společnost P. s.r.o. nikdy nepracovala, tak její *žalobní* tvrzení není v souladu se skutečnostmi, které zjistil správní orgán, ani s jejím vlastním tvrzením ve *správním* řízení. Pokud jde o vlastní tvrzení žalobkyně, ta již ve shora označeném výslechu sama uvedla, že na pile pracovala pro p. M., pro kterého pracovala již několikrát, *je to její zaměstnavatel*, vyplácí jí peníze. Peníze měla dostat před odjezdem na Ukrajinu. Pokud jde o objektivní skutečnosti zjištěné správním orgánem, je ve spise založeno povolení k zaměstnání, které vydal Úřad práce České republiky – krajská

pobočka ve Zlíně, ze dne 18. 8. 2021, č. j. X, pro žalobkyni jako zaměstnance na jedné straně a společnost P. s.r.o. jako zaměstnavatele na straně druhé. Povolení k zaměstnání bylo vydáno na dobu od 1. 9. 2021 do 29. 11. 2021 (tedy i na dobu, ve které proběhla pobyťová kontrola) a jako místo výkonu práce bylo označeno: P. s.r.o. – pracoviště L., L. č.p. 156, X K. Tuto skutečnost potvrdil k výslovnému dotazu cizinecké policie i Úřad práce ČR, kontaktní pracoviště Zlín, podáním ze dne 26. 10. 2021. Při pobyťové kontrole bylo zjištěno (z vyjádření p. S. Ž.), že společnost P. s.r.o. při spolupráci s D. H. s.r.o. zastupoval právě p. P. M., na kterého ve své výpovědi žalobkyně odkazovala. Tuto skutečnost potvrzuje i rámcová smlouva o dílo č. X ze dne 6. 3. 2017 uzavřená mezi společnostmi D. H. s.r.o. a společnostmi P. s.r.o., při jejímž uzavření jednala společnost P. s.r.o. panem P. M.

16. Jak orgány cizinecké policie zjistily od úřadu práce, žalobkyně disponovala platným povolením k zaměstnání u společnosti P. na dobu od 1. 9. 2021 do 29. 11. 2021 (což nic nemění na tom, že v tomto období nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území České republiky), druh práce: ostatní pomocní manipulační pracovníci, místo výkonu práce: K., L. 156. V době provedení pobyťové kontroly nicméně žalobkyně prokazatelně vykonávala jiný druh práce, na jiném místě a pro jiného zaměstnavatele. Z obsahu správního spisu je zcela zřejmé, že její pracovní náplň spočívala v třídění a uklízení desek. Závislou činnost pak žalobkyně vykonávala sice v K., nicméně nikoliv na adrese L. 156, ale v areálu společnosti D. H. s.r.o. na ulici X č.p. 797.
17. Tyto skutečnosti žalobkyně v průběhu správního řízení nijak nerozpороvala, i když byla v řízení zastoupena, ani při postupu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Poprvé obdobné námitky vznesla až v odvolání, ve kterém uvedla totéž, co v žalobě. Žalovaný se s takto formulovaným odvolacím bodem přezkoumatelně vypořádal. Pokud žalobkyně pouze neguje vlastní tvrzení, které uvedla u výsledku a které odpovídá úřednímu záznamu policie, a neuvádí a nedokládá žádné skutečnosti, které by pravdivost jak úředního záznamu policie, tak zejména jejího vlastního výsledku, vyvrátily (jinými slovy nepředkládá novou skutkovou verzi svého příběhu), nelze dospět k závěru, že by skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně.
18. Z okolností případu (zejména z obsahu rámcové smlouvy a výpovědi samotné žalobkyně) je zřejmé, že společnost P. s.r.o. fungovala ve vztahu k žalobkyni na principu agenturního zaměstnávání. O tom svědčí především samotná výpověď žalobkyně, podle které za ní přijel P. M., kterého žalobkyně označila za svého zaměstnavatele, do Polska, kde chtěla žalobkyně původně pracovat. Přislíbil jí vyřízení povolení k zaměstnání s tím, že, jak již soud uvedl, původně měla pracovat ve společnosti L., „ale protože bylo třeba lidí na pile v K., tak mě M. poslal tam.“, kde pracovala od 26. 8. 2021 a kde prošla školením BOZP. Pracovní dobu ji určil p. M., práci zadával a kontroloval mistr na pile. Uvedla i, že p. M. volala již červenci 2021, že chce přijet pracovat do K. Nadto žalobkyně vypověděla, že společnost P. s.r.o., u níž měla povolení k zaměstnání, zná, že je to společnost p. M., a věděla že pracovala na pile H.
19. Z uvedeného tak soud ve shodě s názorem správních orgánů shledal, že žalobkyně vykonávala závislou práci výhradně ve vztahu ke společnosti D. H. s.r.o. Pro společnost P. s.r.o. fakticky žádnou činnost naplňující znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce

nikdy nevykonávala. Lze proto uzavřít, že pracovní činnost žalobkyně byla v rozporu hned s několika podmínkami, za kterých jí bylo úřadem práce uděleno povolení k zaměstnání.

20. Tvzení žalobkyně o tom, že nepracovala ve společnosti P. s.r.o. a že se v místě pobytové kontroly byla pouze podívat za účelem zvážení možného budoucího zaměstnání, má soud jednoznačně vyvrácené obsahem správního spisu. Žalobní námitky tak soud považuje za nedůvodné.
21. Pokud jde o námitku, že žalobkyně se na území České republiky nachází z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině, pročť ani objektivně nemohla vycestovat z území schengenského prostoru, zjistil soud ze správního spisu následující. V rámci spisového materiálu bylo doplněno po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. X, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022. Z tohoto závazného stanoviska plyne, že z důvodu probíhajícího mezinárodního válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací není vycestování státních příslušníků Ukrajiny zpět na Ukrajinu možné. V následně vydaném rozhodnutí krajské ředitelství policie sice uložilo žalobkyni správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nicméně doba k vycestování žalobkyni nebyla určena. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že pominou-li podle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. důvody znemožňující žalobkyni vycestovat, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení lhůty pro vycestování. Nedochozí tak k nucenému vycestování žalobkyně. Jinak řečeno, přestože bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně, není její vycestování zpět na Ukrajinu vzhledem k aktuálně probíhajícímu konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací za současných podmínek možné. Žalobkyni v tomto ohledu zmiňovaná objektivní nemožnost vycestování zpět na Ukrajinu tudíž není relevantní, neboť žalobkyni za nynější situace nucené vycestování na Ukrajinu nehrozí.
22. Poukázala-li pak žalobkyně na porušení konkrétních ustanovení správního řádu ze strany správních orgánů, nutno konstatovat, že zároveň nepředestřela konkrétní skutkové okolnosti, v nichž by bylo možné tvrzené nezákonnosti shledat. Argumentace žalobkyně tedy v tomto ohledu zůstala toliko v obecné rovině, která je pro účely soudního přezkumu založeného na dispoziční zásadě nedostatečná. Na jejím základě soud nemohl dospět k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či řízení, jež předcházelo jeho vydání.

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
24. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2023

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce